

Een centrum voor reuk- en smaakstoornissen

Websites van grote universiteiten zijn vaak zeer uitgebreid, zodat het enige moeite kost om de hoogtepunten ervan te vinden. De website van de School of Dental Medicine van de universiteit van Connecticut vormt hierop een uitzondering. Hier kan men direct zien waardoor deze tandheelkundige opleiding zich wil onderscheiden van andere opleidingsinstellingen. Behalve informatie over de normale opleiding tot tandarts wordt de nadruk gelegd op de mogelijkheid zich tot universitair onderzoeker op een aantal tandheelkundige deelgebieden te specialiseren. Zo is door een multidisciplinaire samenwerking met de medische faculteit een speciaal centrum voor reuk- en smaakstoornissen ontstaan.

School of dental medicine

Waarom vooral op Amerikaanse websites van tandheelkundige faculteiten meestal gesproken wordt over een 'Dental school' en in sommige gevallen over een 'School of dental medicine' is moeilijk te doorgronden. Enige betekenis in de zin van een structureel afwijkende aanpak van de opleiding tot tandarts is niet aan te geven. Of het zou zo moeten worden geïnterpreteerd dat een School of dental medicine al zijn studenten na het behalen van het tandartsdiploma (DDS) ook wil zien promoveren. Voor de hier besproken School of dental medicine (<http://sdm.uchc.edu>) zou bovengenoemde aanname kunnen opgaan. Op de website wordt nadrukkelijk op de mogelijkheden tot verdere specialisatie gewezen. Volgens de gegevens op de site melden zich ieder jaar ongeveer 1.300 studenten aan waarvan er na selectie slechts 100 worden aangenomen. Voorwaar een ambitieuze aanpak. Behalve de opleidingen in de specifieke tandheelkundige deelgebieden kent men daar de voor ons wat vreemd aandoende aparte afdelingen voor 'Biostructure and function', 'Oral diagnosis' en 'Behavioral sciences'. Deze laatste afdeling voor gedragswetenschappen wordt op de site niet verder behandeld. Ook de tandheelkundige deelgebieden zullen in deze bespreking worden overgeslagen ten gunste van de andere bijzonderheden van deze website.

Afdeling 'Biostructure and function'

Deze afdeling wordt in drieën verdeeld en omvat een voortgezette opleiding in 'Oral biology', een 'Institutional dentist scientist award' (DSA) en een 'Waterborne disease center'. Voor deze speciale opleidingen, die gemiddeld vijf jaar duren, wordt leesvaardigheid in een buitenlandse taal (niet Engels) vereist! De opleiding in Oral biology omvat diverse wetenschappen op celniveau, zoals histologie, microbiologie, immunologie, biochemie en dergelijke, maar ook genetica op DNA-gebied. In de DSA-opleiding wordt gestreefd naar institutionele klinische onderzoekers op tandheelkundig gebied, die zich conformeren aan onder andere de onderzoeksprojecten van het National Institute of Dental Research (*Ned*

Tijdschr Tandheelkd 1998; 105: 457). Het 'Waterborne disease center' komt niet goed uit de verf en verwijst naar websites die zich met watermanagement bezighouden en naar het erg bekende Centers for Disease Control and Prevention (www.cdc.gov), op zich voldoende interessant voor een aparte bespreking, maar het verband met deze site is enigszins zoek geraakt.

Afdeling 'Oral diagnosis'

Deze afdeling omvat een sectie 'Oral and maxillofacial radiology' (OMFR) en het 'Taste and smell center'. OMFR kent twee soorten opleidingen, de eerste is een twejarige vervolgcursus in de gangbare orale radiologie, waarbij alle biologische en fysische aspecten van het werken met röntgenstralen worden behandeld. Ook de praktijkomgang met alle mogelijke opnametechnieken, inclusief digitale, worden onderwezen. De tweede opleiding duurt vijf jaar en is een uitgebreide versie van de twejarige, die met een doctorstitel (PhD) wordt afgesloten. De OMFR-afdeling is van mening dat radiologie onder tandartsen onderbelicht is en wijst erop dat van de meer dan 100 miljoen tandheelkundige röntgenfoto's, die per jaar in de Verenigde Staten worden gemaakt, meer dan de helft de toets der kritiek niet kan doorstaan en dat de professie daarmee een verplichting op zich neemt tot verbetering van het onderwijs op dit terrein.

De Connecticut Chemosensory Clinical Research Center (CCCRC) zoals het Taste and Smell Center officieel heet, is een multidisciplinaire kliniek voor reuk- en smaakstoornissen. Patiënten met afwijkingen kunnen zeer uitgebreid onderzocht en behandeld worden, waarbij behalve op KNO-terrein ook op neurologisch gebied allerlei testen plaatsvinden. Deze afdeling heeft een aparte website met als adres <http://www.uchc.edu/uconntasteandsmell>, die direct bekeken kan worden en waarbij praktisch alle vormen van reuk- en smaakstoornissen worden behandeld. Oorzaken van smaakstoornissen zijn moeilijk op te sporen, proeven is meestal een mengeling van reuk en smaak en een gebrek aan smaak kan een gebrek aan reuk zijn. Veel voorkomende begrippen zijn anosmie (= uitval van reuk), hyposmie (= vermindering van reuk) en parosmie, een reukgevaarwording die niet met de prikkel overeenkomt. Smaak kan worden getest met zuur, zout, zoet en bitter, waarvan de locaties van de smaakpapillen in de mondholte zijn te vinden. Diverse oorzaken worden behandeld, zoals de veelvoorkomende virale infecties aan neus- en sinusslijmvlies, maar ook allergieën, schedeltrauma en aangeboren afwijkingen. Ook het 'burning mouth syndrome' (mondbranden) komt aan bod, waarbij onder andere gedacht wordt aan een verborgen candidiasis. De CCCRC gaat er prat op dat ze de meest uitgebreide database onderhoudt op het gebied van reuk- en smaakstoornissen. De tandarts-algemeen practicus die met deze niet alledaagse, maar wel lastige problemen wordt geconfronteerd, wordt dan ook uitgenodigd aan deze site een bezoek te brengen.

S.L. Liem, redacteur Internet